

[Karl M. Andersen.]

er, at produktionsomkostningerne ikke er afhængige af lønnens højde, men af, hvor meget arbejderen producerer for den løn, han får, og det er min erfaring, at produktionsomkostningerne mere er afhængige af arbejderens intelligens end af den løn, han får. Den menneskelige intelligens er den vigtigste faktor i al produktion, og heldigvis er den størst, hvor lønnen er højest. Derfor er det meningsløst, at den højtlønnede danske arbejder skal beskyttes imod Europas fattiglemsarbejder. Man kunne lige så godt hævde, at de kloge skulle beskyttes imod de mindre kloge.

Det er ikke fri handel, der skaber arbejdsløshed. Arbejdsløshed er en følge af økonomisk udbytning, og her i landet har stor arbejdsløshed altid været følgen af landbrugskriser, helt naturligt, fordi industri og håndværk mister deres afsætnings- og arbejdsmuligheder, når landbruget mister sin købeevne. Arbejdsløshed er følgen af økonomisk udbytning og nedsat forbrug. Derfor frygter jeg arbejdsløshed, når man indskrænker folkets forbrug.

Hvorfor skal nogle industrier beskyttes og andre ikke? Hvorfor kan nogle industrier konkurrere på verdensmarkedet og andre ikke? Vi har i Odense en virksomhed, der hævder sig smukt i konkurrencen på verdensmarkedet, og den har flere tusinde arbejdere. Det er Thomas B. Thrige.

Hvorfor kan Thomas B. Thrige konkurrere på verdensmarkedet og andre industrier ikke? Fordi Thomas B. Thrige altid har brugt de mest moderne maskiner, der kunne skaffes. Uden hypermoderne maskiner kan selv de dygtigste arbejdere og de dygtigste ingeniører ikke konkurrere. Derfor skal man vogte sig for at beskytte industri, der ikke kan klare sig i konkurrencen på verdensmarkedet, thi man kan risikere at komme til at beskytte forældet teknik.

Det forekommer mig, at man helt har glemt tiden før 1914. Jeg har ofte hørt folk sige: de forhold kommer aldrig tilbage! Jeg vil dertil sige: jeg tror ikke, det bliver godt igen i Danmark, før vi får de forhold tilbage. Jeg tror ikke, der bliver godt at være her i Danmark, før man igen får fri handel og fri valutahandel.

Jeg så i aviserne i går, at Tyskland truer med stop for indførsel af danske landbrugsprodukter, og at den danske regering truer med stop for tyske biler og industriprodukter. Jeg mener, at den første betingelse for at sælge er at ville købe. Lad os dog give fri import. Vil tyskerne ikke forære

os varerne, må de tage mod varer fra os som betaling.

Venstre skrev i sin valgavis — jeg beder den højtærede formand om tilladelse til et kort citat —:

„Den frie konkurrence er efter venstres opfattelse forudsætningen for en varig og sund beskæftigelse og betingelsen for bedre kår for alle samfundsklasser.“

Heri er jeg enig, og vil den høje regering virkelig gøre dette samfundsideal til sit, kan den regne med retsforbundets støtte.

Men fri konkurrence betyder lige vilkår: afskaffelse af alle monopoler og økonomiske forrettigheder. Skal den frie konkurrence regulere alle priser, skal den også regulere jordprisen. Er den høje regering villig til at tage konsekvensen af dette? Det vil betyde, at den høje regering må anerkende grundskyldsprincippet.

At forrige århundredes liberalisme spillede fallit, skyldtes, at man glemte fri konkurrence om jordprisen, at man glemte grundskylden. Derved blev jordprisen en monopolpris og for høj for den fremrykkende ungdom, der blev tvunget til at underbyde sine arbejdskammerater for selv at komme til arbejdet. Her har man årsagen til fagforeningerne, til arbejdsgiverforeningerne, til alle organisationer og til socialismen og statsreguleringen i vort samfund i dag. Vil den høje regering ikke være med til grundskylden, tror den ikke på den frie konkurrence.

Regering og rigsdag står overfor den opgave at skulle standse inflationen og skabe ligevægt på betalingsbalancen overfor udlandet. Jeg mener, at alt, hvad der fordyrer leveomkostningerne, øger inflationen, og jeg ser ingen anden vej til stabilisering af prisniveauet end billigsgørelse af leveomkostningerne for det arbejdende folk, og at regeringen fremsætter et program for den danske kronens fremtidige værdi. Og jeg ser ingen anden vej til billigsgørelse af leveomkostningerne end afskaffelse af de varefordyrende monopoler og restriktioner. Og jeg mener, at vejen til ligevægt på vor betalingsbalance er fri valutahandel og fri handel. Så vil de svingende vekselkurser holde import og eksport i balance.

Det slægtled, der er gået forud for os, har firedoblet produktionen, men det har ikke udviklet vort samfunds fordelingsorganisation i trit hermed. Rigdomsforøgelsen har ikke løftet hele vort folk til den levestandard, den burde. Den har hævet en lille del af folket til en overdådig rigdom og givet øget gæld og øgede byrder for den store del af folket. Dette må ikke opfattes som en bebrejdelse mod det forudgående slægtled.